

Dag 629 – donderdag 18 september

Ik start de dag met een sportief moment om wakker te worden maar laat eerst Lagun uit zijn bench. Het wordt een warme nazomerse dag vandaag en Lagun lijkt er wat onder te lijden. Het wordt dan ook een rustdag dus en alles verloopt heel sereen... behalve dan dat hij niet wil ontbijten.

's Avonds neemt hij wel langzaam maar zeker anderhalve portie tot zich en voor het slapengaan gaat hij heel enthousiast zijn bench in. Soms moet het niet meer zijn.

Dag 630 – vrijdag 19 september

Ik heb een halve dag verlof deze namiddag dus ik werk thuis in de voormiddag.

We starten onze dag met een ochtendwandeling met de gewone halsband. De eerste halve kilometer geef ik het kleine grut sowieso vrij. Hij is net iets te enthousiast om al te luisteren maar de terugweg doen we volledig aan de voet. Het gaat redelijk vind ik. Zeker gezien alle beweging rondom ons. Ik had nooit beseft hoeveel schoolgaande jeugd er in onze wijk woont. We worden werkelijk omsingeld door mama's die hun kindjes gaan afzwieren en jonge gasten die stoer op hun fietsen rakelings en opgewonden langs ons heen scheren.

Ook onze gevleugelde vrienden zijn goed wakker en de poezen keren terug huiswaarts na hun nachtje stappen. De wereld is wakker en wij mogen mee genieten.

Echt plots hard trekken aan de lijn doet Lagun niet deze ochtend maar hij gaat wel zo nu en dan aan de leiband hangen. Een pijnlijke steek doet me nu beseffen dat de lage rugpijn links die ik de laatste weken ervaar, waarschijnlijk deels hieraan is te wijten.

Terug thuis stort Lagun zich op drinkbak. Mocht hij kunnen, hij zou erin kruipen, een gans zwembad leeg slobberen.

Heel naïef dacht ik dat zijn ochtendgymnastiek ook wel zijn maagje zou in gang zetten maar het grut wil toch niet ontbijten.

Ik laat zijn kommetje nog even staan. Meneer gaat eerst nog een tukje doen terwijl ik begin te werken, en wanneer hij om tien uur al stretchend en geeuwend opstaat, vindt hij het wel tijd om te ontbijten. Zijn kommetje wordt tot blinken toe leeg geslobberd.

Rond één uur deze middag vertrek ik. Ik laat Lagun alleen in de living met het raam naar de tuin dicht. Bart komt toch thuis tussen half twee en twee en kan zich dan ontfermen over onze vriend.

Maar Murphy kijkt mee en wanneer ik om vier uur terug thuis kom, is Bart ook nog maar net thuis van het werk.

Het kleine grut is in extase om terug wat compagnie te hebben. Ik voel me wat schuldig dat hij de hele middag opgesloten heeft gezeten binnen maar het is buiten werkelijk heet nu. Onderweg heb ik een bord gezien dat 31° aangaf... we kruipen allemaal gezellig op ons terras maar lang kunnen we echter niet meer genieten van dit zomerse weertje. Het blijft drukkend warm maar de zon kruipt achter een grijs wolkendek en rond vijf uur barst het onweer los. Geen druppel regen te zien maar knallen dat het doet! Het lijkt wel alsof we gebombardeerd worden.

Bij de eerste luide mokerslag uit de hemel wipt Lagun even. En eerlijk gezegd: wij ook. Maar verder maakt hij er niks van. Zo af en toe gaat hij eens in de deuropening van de tuin staan met zijn kopje scheef, heel ontspannen naar buiten kijkend. Prachtig.

's Avonds leg ik ons mormeltje in de luren voor zijn avondeten. Wat op ons bord ligt, interesseert hem precies wel maar dat krijg hij natuurlijk niet. Ik geef hem gewoon het idee dat hij het ook zal krijgen en roer even met een van de kooklepels door zijn korrels. Lagun schrokt alles naar binnen. tssss

We doen nog wat apporteer oefeningen om het weekend in te luiden en oefenen op 'plaatsje'. Ik heb de indruk dat hij het begint te snappen. Als afsluiter zet ik Lagun in een blijf en vraag ik Bart dat hij hem probeert te lokken. Geen millimeter verroert mijn kleine man zich! Yes!

Dag 631 – zaterdag 20 september

Gisteravond zijn Bart en ik allebei erg vroeg onder de wol gekropen. We moesten toch eens plooiën onder de drukte van de voorbije anderhalve maand. En het heeft deugd gedaan. Ook al moeten we opnieuw vroeg uit de veren deze ochtend, de batterijtjes zijn weer een beetje opgeladen.

Om negen uur komen we aan op onze bestemming en Lagun is mee. Uit de dikke mist ziet hij een half bos verschijnen en hij zet het op een ongeduldig jammeren en begint te trappelen in de koffer als een dolle stier klaar voor de rodeo. "Maar alé baasjes, zien jullie dat niet?! Daar staan bomen! BOMEN!" Zijn enthousiasme is aanstekelijk maar we negeren hem nog even. Voor we van de natuur mogen gaan genieten, hebben we eerst nog een – voor Lagun – saaie afspraak binnenshuis. Het zal ongeveer een uur duren en klein meneertje laat ons geen seconde vergeten dat hij eigenlijk liever buiten wil zijn. Stressgeeuwen, stresskrabben, met zijn neus porren tegen mijn ellenboog... Hij speelt het lastige kindje.

Wanneer we eindelijk buiten zijn en de mist wat is opgeklaard, zoek ik een plekje waar het grut even de poten kan strekken. Op het domein zie ik een stuk groen dat is afgebakend met een rij van lage struikjes. Ja, daar zal hij wel netjes binnen blijven. Ik heb amper zijn halsband los gemaakt en 'off you go' gezegd of hij schiet als een pijl uit een boog, recht naar de andere kant, ... en recht door die andere uitgang die ik niet had gezien. Aaaaaaaaaaaaaaaaa! Gelukkig zijn er enkel voetgangers in de buurt en geen rijdende voertuigen. Bart panikeert en gaat erachteraan maar ik kan mijn beide mannen snel tot de orde roepen. Een keertje enthousiast Lagun zijn naam roepen volstaat opdat de windhaas tot bij mij komt spurten – dwars door een groep vertederde voetgangers door die hem trachten te lokken. Tevergeefs. De lieverd stopt niet tot hij bij me is. ☺

Bart neemt post aan de andere uitgang, ik blijf waar ik ben en we geven het nog een poging. We laten Lagun nog een tien minuutjes de ziel uit zijn lijfje crossen.

Het is nog geen middag en de kleine man is uitgeteld. ☺

Deze namiddag hebben we groepstraining. Ik ben een beetje holderdebolder moeten aanzetten en vond niet meteen zijn gewone halsband. Dan maar het harnasje. Maar dat beklag ik me al heel snel. Lagun weigert dienst. Liggen? Ga zelf maar liggen vrouwtje. Zitten? Heb ik nog nooit van gehoord. Neen, ik blijf gewoon koppig recht voor me uitkijken naar niks en ik beweeg niet.

Ik probeer kalm te blijven en Gerrit bezorgt me een gewone halsband. Het duurt even maar Lagun ontdooit dan uiteindelijk toch.

Net op tijd voor de apporteerwedstrijd. Er worden vijf voorwerpen op een rij gelegd. We moeten er een voor een op enkele meters van gaan staan en dan onze hond uitsturen om binnen de 30 seconden zoveel mogelijk voorwerpen tot bij ons te brengen. Een uitdaging! Lagun en ik mogen als eerste. Op het startsignaal stormt hij richting voorwerpen. Niet nadenken, niet aarzelen: uiteraard komt Lagun het zakje snoep als eerste terugbrengen. Hij gooit het in mijn handen en ik wil hem opnieuw uitsturen maar hij blijft rond me trippelen natuurlijk voor zo een snoepje. Even het zakje uit het zicht halen en jawel, daar gaat hij terug. Tweede favoriet: de gsm. Haha, mijn kleine man is zo voorspelbaar. Hier hebben we thuis ook al veel mee geoefend en hij komt het netjes in mijn handen leggen. Gerrit weet niet wat hij ziet. De laatste keer dat hij Lagun aan het werk zag... nu ja... "niet" aan het werk zag, bakten we niks van dat apporteren en netjes afgeven en vandaag wint Lagun de wedstrijd. Zelfs van Mauro en Loki die al het verst in de opleiding staan. Way to go!

Terwijl de anderen ons record proberen te verslaan, oefen ik nog eens een recul (waarbij ik voorwaarts stap, met Lagun recht voor me, en Lagun moet achterwaarts gaan) tussen een muur en een vrachtwagen maar er is te veel ruimte tussen blijkbaar en Lagun tracht zich telkens om te draaien en voorwaarts te stappen. Ik roep de hulp in van Wendy die hem zal flankeren zodat hij zich niet meer kan draaien maar we merken dat hier nog wel wat werk aan is.

Er staat een oefenrolstoel vrij en ik maak er dankbaar gebruik van. Vanuit de rolstoel kan ik zelfs zonder lijn trainen met de lieverd. Hij heeft nu enkel oog voor mij en stapt veel rustiger mee.

Na de training kruipt iedereen lekker gezellig samen in onze vergaderzaal. Het is er wat druk maar de viervoeters zijn moe. Behalve die van mij precies. Hij ziet zijn kans schoon om steeds maar op Chico, een Golden Retriever, te gaan rijden. Na de derde keer dat ik Lagun er ben gaan afhalen, gaat hij aan de lijn, aan mijn stoel. Ogenblikkelijk gaat hij erbij liggen slapen. Zou meneertje een beetje in overdrive hebben gezeten? ;-)

Ik krijg nieuwe korrels mee naar huis vandaag. En BINGO! Die zak gaat nog maar open thuis of Lagun staat al nieuwsgierig en enthousiast aan mijn zijde. Ik meng ze nog met zijn oude korrels en zowel nieuw als oud worden vakkundig naar binnen gespeeld.

Dag 632 – zondag 21 september

Wanneer Lagun me deze ochtend met zijn ontbijtkommetje de berging ziet in duiken, begint hij voorwaar te kwijlen! Amai zeg, wat zou er toch in die nieuwe korrels zitten?! Hij eet echt ronduit schitterend. Veel, rustig, met smaak. Za-lig!

Het zijn Garnaalfeesten in mijn hometown Boekhoute en daar kunnen de Geirnaertjes niet ontbreken natuurlijk. We gaan Lagun afzwieren bij mijn ouders en hij mag de hele namiddag doorbrengen met Belle en Zanouche terwijl wij garnaaltjes gaan pellen en opsmikkelen. Met het onverwacht prachtige weer blijven we wat langer op de feesten plakken dan gepland.

Wanneer we Lagun terug gaan oppikken, hangt zijn tongetje dan ook al op de grond. Naast dat van Belle. ☺ We vegen ons vodge bijeen, leggen hem in de auto en rijden huiswaarts maar maken eerst nog een stop bij Barts moeke. Daar staat hij meteen te trappelen aan de achterdeur om de tuin in te

mogen en hij gaat dolenthousiast de autorit van zijn lijfje af gaan rollen in het gras. Dat blijft toch hilarisch om te zien. Binnen bij zijn volk gaat hij met een tevreden uitdrukking op zijn snoet liggen soezen.

Zijn pijpje is uit.

Dag 633 – maandag 22 september

Het is nog donker wanneer de wekker me wakker roept. Er staat veel werk op me te wachten en vanavond kan ik niet overwerken door een vergadering dus we nemen maar de vroege trein. Het is de eerste keer sinds vorige winter dat we in het donker op het bureau arriveren in Brussel. Oh wat zie ik op tegen die wintermaanden terug. Vertrekken en thuiskomen in het donker. ☺

De hele wereld lijkt nog wel te slapen vanuit de trein gezien.

Ik heb nog net op tijd Laguns korrels kunnen meeritsen naar het werk. Hij plakte werkelijk aan mijn been toen ik de berging in trok naar zijn voedseltonnen en kon zijn neusje maar met veel moeite uit mijn tas houden in de auto. Amai die nieuwe korrels zijn een succes! Als dat nou eens zou kunnen blijven duren...

's Middags laat ik hem zijn leiband tot bij mij brengen. Ik doe hem om en vraag hem om het uiteinde op te pikken. Dat wil hij niet meteen doen. Ik moet eerst neerzitten op mijn stoel en dan doet hij het moeiteloos. Dat volstaat ook voor nu. We verfijnen dat wel later.

Ik neem hem mee aan de lijn naar het bureau van Maryse maar ze is er niet vandaag. Alleen Ingrid is er. En Rebekka waar hij de vorige keer zo wild tegenop sprong en die toen zo hard was geschrokken. De schrik is er uit gelukkig. Beide dames fleuren op wanneer we het kantoor binnen stappen en Ingrid profiteert van de afwezigheid van Maryse om te knuffelen met grut. In het bijzijn van Maryse heeft onze kleine man immers geen aandacht voor iemand anders. Maryse ruikt dan ook lekker naar zijn viervoetige vriendjes. En heeft van die heerlijke snoepjes in haar lade zitten. ;-)

Ik laat hem zijn leiband zelf terug dragen naar ons bureau. We stoppen even bij Corinne, onze buurvrouw. Hij laat zijn lijn los, snuffelt wat rond en pakt dan voor de eerste keer spontaan zelf de lijn om ze me te komen geven!

Thuis bij zijn avondeten merk ik dat hij al de nieuwe korrels van tussen zijn oude begint te pikken om enkel het nieuwe lekkers op te smullen. Potjandorie toch hé.

's Avonds heb ik vergadering en Bart moet ook op zwier. Ik neem Lagun dus mee op sleeptouw. Onze gasten blijken grote hondenuitdagingen te zijn en Lagun komt massaal aan zijn trekken. Binnen de kortste keren transformeert hij in een echte aandachtstrunt! Met kracht en overtuiging trekt hij voortdurend aan iemands arm, hij loopt te jammeren of springt gewoonweg op. Helaas wordt hij daar ook elke keer voor beloond natuurlijk. Ik moet ingrijpen want het loopt de spuigaten uit en van vergaderen komt er op den duur niks meer in huis.

Thuis gaat hij heel gedwee in zijn bench. Moe gestreeld vriendje? ☺

Dag 634 – dinsdag 23 september

Lagun doet opnieuw goed zijn nachten.

Op het vlak van eten gaat het dan weer wel wat achteruit. Ik laat hem ontbijten en wanneer ik enkele minuten later ga checken, zie ik het slagveld van oude korrels op de vloer. Hij heeft echt alleen maar zijn nieuwe korrels opgepeuzeld. Argh.

Het is tegen de voorspellingen in mooi weer vandaag en we krijgen bezoek van een viervoetervriendje tussendoor. Omdat het een niet-gecastreerd reutje is dat ik niet goed ken, stop ik Lagun eerst even in de tuin. Daar is de kleine rakker het niet mee eens! Hij zet het op een blaffen en wanneer hij merkt dat het niks opbrengt, begint hij te krabben aan het raam. Ik blijf hem negeren. Even later komt Casper over de vloer. Die gaat meteen op inspectie en Lagun kijkt lijdzaam maar rustig toe vanuit de tuin. Ik denk dat die twee het wel gaan vinden met elkaar en na enkele minuten neem ik Casper mee de tuin in. En jawel hoor, ik had gelijk: de twee beginnen meteen te rollebollen. Lagun die voorheen niet goed wist hoe met kleine hondjes te spelen, vindt een waardige tegenstander in Casper, een stevige Border Terriër.

Mijn kleine man is zo uitgeteld van het spelen dat ik hem 's avonds met een gerust hart een paar uurtjes alleen achterlaat thuis. We trekken naar een schietbaan en hoe schotvast Lagun ook moge wezen, dat vind ik geen plaats voor hem.

Maar onze kleine vriend heeft ons enorm gemist lijkt me zo bij onze thuiskomst. Hij gaat helemaal uit de bol wanneer we binnen komen en ik vrees dat hij zal uitgeslapen zijn en geen zin zal hebben om al te gaan slapen. Ook al zijn wij nu best moe. Ik neem hem nog even mee in de tuin voor een spelletje en vervolgens houden we een knuffelmoment in huis maar echt rustig genieten doet hij niet. Hij pakt voortdurend mijn handen en armen in zijn snoet en kan geen twee seconden blijven stil liggen.

En toch gaat hij vlot in de bench wanneer ik hem een hele denta stix presenteer.

Dag 635 – woensdag 24 september

Een hele denta stix die ik me zal beklagen want zodra Bart vertrekt voor zijn vroege shift, steekt Lagun korte maar luide blafsalso's af. Die vette tandensnoep werkt ongetwijfeld op zijn darmpjes...

Aangezien ik dan toch wakker ben, en er veel werk is, nemen we nog maar eens de vroege trein naar het werk. Eigenlijk geniet ik wel van die rust 's ochtends. Ik kan op mijn gemak wat werken in de trein (lees: Lagun zijn fratsen neerpennen), ik kan vlot opstarten op het werk zonder onderbrekingen... ja, ik krijg veel meer gedaan op deze manier. Als ik dit ritme nu eens zou kunnen volhouden...

Het gaat natuurlijk wel ten koste van mijn beweging maar daar passen we wel een mouw aan. We nemen opnieuw de trap naar de derde verdieping in Brussel. Ik kan de training gebruiken en Lagun eigenlijk ook. Hij is al veel minder bang vandaag dan de eerste keren dat we deze kille trap namen.

Omdat ik hem zo vroeg thuis geen eten wil geven, heb ik zijn korreltjes opnieuw mee naar het werk. Wederom zijn lekkere mengeling maar deze keer eet hij toch echt niet goed. Hij pikt er maar enkele nieuwe korrels uit en laat dan nog drie kwart van zijn bakje staan.

Even later tracht hij zijn bakje omver te duwen. Maar daar steekt vrouwtje een stokje voor. Vrouwtje heeft geen zin om het bureau op handen en knieën te moeten opkuisen.

Na mijn berisping komt meneer helemaal niet meer omtrent zijn ontbijtkom. Ik neem hem dan ook terug weg.

Lagun vindt zijn rust niet vandaag. Elke vogel die passeert, elke hond die hij beneden ziet op het gras, elke blaadje dat van de bomen dwarrelt... niks ontgaat hem en hij veert recht bij alles.

Een paar keer gromt hij naar een andere hond en telkens wanneer ik hem daarvoor berisp, komt hij flossen bij mij. Hmmm... het wordt allicht weer een spelletje.

's Middags pas ik nog eens de truc met de snoepbal toe. Ik neem een mix van zijn korreltjes, stop ze in de bal en laat de bal rollen. Lagun gaat er als een bezetene achteraan en peuzelt de paar korreltjes op die hij eruit krijgt. Even later stort hij zich op zijn eetbakje dat ik terug zet en eet het mooi leeg. ☺

De hele namiddag blijft hij weliswaar onrustig. Hij loopt steeds van raam naar raam en veert recht bij het minste geluid van buiten.

Gelukkig is dat wel anders in de trein naar huis. Vandaag zitten we noodgedwongen eens aan de kant van het gangpad en niet van het raam maar het maakt niet uit: Lagun gaat zich even netjes onder mijn zitje installeren als anders. Alleen in Gent gaat ie even in de fout en stelt ie zich ongevraagd recht maar daar kan ik opnieuw doorschuiven naar de kant van het raam en de rest van de weg legt hij netjes onder de stoel af.

Dag 636 – donderdag 25 september

Lagun staat op een nieuw uur heb ik de indruk. Klokslag om zes uur zet hij zijn eerste blafconcert in. Het zal meteen ook zijn laatste zijn maar dat weet ik op dat moment nog niet natuurlijk. Het heeft wel effect gehad: ik ben veel te vroeg wakker op mijn thuiswerkdagje...

Ik draai me nog wel even moedig om maar de vrachtwagens en kranen voor de bouwwerf in 't straat komen toe en zetten Laguns taak van wekker vakkundig voort.

Ik strompel uit bed en wil beginnen werken maar kan niet inloggen door serverproblemen. Het wordt zo een dagje...

Lagun wil ook niet ontbijten, zelfs niet nu ik een verhouding toepas van 80% nieuwe korrels/20% oude. Zuchtje. Zou het nieuwe er nu al af zijn?

Ook vanavond moeten we zonder Lagun weg. Wat een week toch. ☹ Tijd om onze compagnon wat extra te verwennen. Het is jaarmarkt in Landegem vandaag en tijdens de middagpauze ga ik een lange wandeling maken met de schat. We passeren de kermis, de markt, ... en zelfs een veekeuring. Er worden gigantische knollen van trekpaarden gekeurd en ook runderen. Benieuwd wat Lagun daar van zal vinden. Ik vraag zijn aandacht terwijl we zachtjesaan de ietwat grotere viervoeters naderen. Het is enorm druk rondom ons ook maar Lagun blijft rustig. Hij kijkt voornamelijk naar de runderen en de knollen, niet zozeer naar de mensenmassa - die is hij toch wel gewoon.

De kleine man is precies niet erg onder de indruk: koeien en paarden op straat tussen de mensen die door van die toeters praten terwijl er achter ons plasticen paardjes en moto's op een ronde schijf

ronddraaien en daar kruipen kindjes op terwijl er schelle muziek weerklinkt... hij bekijkt het allemaal alsof het de normaalste zaak van de wereld is.

We zetten onze weg voort langs de jaarmarkt die nu aan het opruimen is. Alleen de drankenstandjes en het traditionele dreupelkot zullen nog een paar uur doordraaien vermoed ik. We verlaten de drukte en aangezien ik nog wat tijd heb, bel ik even aan bij het moeke van Bart. Even luisteren of er geen belet is. Maar neen hoor, we zijn meer dan welkom. Lagun stormt meteen naar de achterdeur maar ik zie dat er vers gewassen lakentjes hangen te drogen dus ik houd hem aangelijnd in het kleine tuintje. Drinken uit de emmer met regenwater, dat mag ie wel. En mocht hij meer van een slangenhond zijn, hij zou erin kruipen.

Een kwartiertje later is het back@work.